

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/1225/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312208857
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Priehoda
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6312208857.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Priehodu a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, spol. s r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom 811 09 Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom 813 11 Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu zo dňa 21. 08. 2014 proti rozsudku Okresného súdu Brezno číslo konania 6C/350/2012-55 zo dňa 14. 07. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu o zaplatenie majetkovej škody v sume 175 eur a nemajetkovej ujmy v sume 497,88 eur zamietol v celom rozsahu. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, že po preskúmaní dôvodov a argumentácie žalobcu, nie je možné návrhu vyhovieť, a to už prima facie, bez potreby dokazovania, resp. už len na základe notorií vo vzťahu k žalobcovi a jeho podnikateľskej činnosti. Nemajetkovú ujmu žalobca zdôvodnil svojimi legitímnymi očakávaniami, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Pokiaľ ide o tvrdenú materiálnu ujmu, súd konštatoval, že žalobca celkom zjavne svoje náklady nevyčíslil presne, zodpovedajúce skutočnosti a konkrétnemu exekučnému konaniu v zmysle kauzálnej väzby na tvrdené prieťahy v konkrétnom exekučnom konaní, ale majetkovú ujmu len paušalizoval, vyčíslil neznámym spôsobom, z neznámych východzích hodnôt a to bez ohľadu na to, či vôbec došlo v konkrétnom exekučnom konaní k prieťahom. Súd preto konštatoval, že medzi týmito nákladmi žalobcu a konaním, resp. nekonaním súdu, nie je žiadna priama súvislosť, ktorú by žalobca vysvetlil a právne zdôvodnil. Súd preto zhrnul, že zdôvodnenie aj spôsob vyčíslenia a výpočtu majetkovej škody v zmysle žaloby je neprípustné a nemožno mu vyhovieť. Súd taktiež zdôraznil v odôvodnení svojho rozhodnutia, že exekučnému súdu vyplýva povinnosť z ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj v zmysle medzinárodnej úpravy spotrebiteľského práva, skúmať existenciu podmienok vedúcich podľa ustanovenia § 57 zák. č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku k zastavenou exekúcie. Nedodržanie 30 dňovej lehoty stanovenej na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora nemôže mať za následok nesprávny úradný postup, ak si súd splnil povinnosť riadneho preskúmania exekučného titulu. Nemohlo tak dôjsť k žiadnej materiálnej škode, pretože pokiaľ posudzovaním exekučného titulu vznikla žalobcovi majetková ujma a to nevydaním poverenia na vykonanie exekúcie, došlo k nej nie dôsledkom nezákonného, ale zákonného postupu exekučného súdu. Pri nemajetkovej ujme súd taktiež poukázal na neprípustnosť paušalizácie náhrady, ktorú žalobca požaduje. V súvislosti so žalobcom tvrdenými legitímnymi očakávaniami a zmarenými podnikateľskými plánmi, frustráciou, úzkosťou a pocitom nespravodlivosti, súd konštatoval

ako notorieta osobu žalobcu a jeho obchodné praktiky vo vzťahu k spotrebiteľovi. Nespočetne krát došlo pri ich skúmaní súdmi, ako ak orgánmi Európskej únie ku konštatovaniu rôznych zákonu odporujúcich postupov, ktorými žalobca vyvolal (zámerne) stav nerovnováhy v právach účastníkov úverových zmlúv, vždy v neprospech spotrebiteľa. Žalobca používal rozhodcovské rozsudky ako exekučné tituly, ktorými v enormnom počte zaťažil súdy, ktoré museli v dôsledku množiacich sa nekalých podnikateľských praktík vynakladať nadmerné úsilie na dosiahnutie efektívnej ochrany práv spotrebiteľov. Ak takéto subjekty zahltili súdy svojimi podaniami vyplývajúcimi z nekalých praktík, potom ich reálne očakávania museli obsahovať aj vedomie rizík, ktoré z toho vyplývajú. Súd, vychádzajúc zo zásady, že z nepráva nemôže vzniknúť právo, neuznal tak argumenty žalobcu a z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., potom súd žalobu ako právne neopodstatnenú v celom rozsahu zamietol. Následne súd rozhodol o trovách konania a vyslovil, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva, nakoľko žalovaný síce bol v konaní úspešný, avšak trovy konania si nevyčísľil.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p., nakoľko sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Namietal, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Podotkol tiež, že okolnosť, že krajský súd nevhliadol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno zákonného sudcu považovať za nestranného. V ďalšom texte odvolania žalobca poukázal na niektoré rozhodnutia všeobecných súdov a taktiež na konkrétne judikáty Ústavného súdu Slovenskej republiky, podporujúce jeho námietku o nedostatku nestrannosti zákonného sudcu. Žalobca v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu ďalej uviedol, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Uviedol, že žalobca trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa názoru žalobcu k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Keďže žalobca, ako strana konania, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho konania bola podľa argumentov žalobcu porušená vo viacerých smeroch. Žalobca v odvolaní taktiež uvádza, že pokiaľ sa žalovaný nevyjadril, respektíve nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O. s. p.. V ďalších dôvodoch odvolania sa žalobca zameriava na argumentáciu ohľadom existencie majetkovej škody a uviedol, že majetková škoda mu vznikla v súvislosti s udržiavaním a správou informačného systému a z titulu konkretizovaných výdavkov. Rozhodnutie súdu v tejto časti považuje za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Žalobca nesúhlasí s tvrdením, že nepreukázal výšku majetkovej škody, pretože pri jej špecifikácii v žalobe výslovne uviedol, že vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, pracovné a obchodné zmluvy. Rovnako sa to týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca nesúhlasí s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). Zotrváva na svojom stanovisku, že nesprávnym úradným postupom exekučného súdu došlo ku škode, za ktorú dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodľá v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo a žalobcu nepoučil podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodľá vyhlási rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie súdu 1. stupňa žalobca označil za vnútorne rozporné, pretože napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil aj svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. V závere odvolania žalobca uviedol, že

pokiaľ bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom žalobca navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné pojednanie.

Vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu podaného odvolania a aplikujúc ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť dôvodov a právnych úvah, na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol, pričom vzhľadom na presvedčivosť a správnosť argumentácie obsiahnutej v odôvodnení rozsudku nepovažuje za potrebné nad rámec dôvodov vyslovených prvostupňovým súdom uviesť žiadne ďalšie argumenty.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa sa dostatočne jasne, zrozumiteľne a právne argumentačne presvedčivo vysporiadal v odôvodnení rozsudku s preskúmaním právneho základu a dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu. Odvolací súd len pre zdôraznenie správnosti právnej úvahy okresného súdu poznamenáva, že so zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00), samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania (na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov). Samotné nedodržanie zákonnej lehoty (ak by aj bolo v konkrétnej veci preukázané) nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd, keď s akcentom na nutnosť rešpektovať záväzky Slovenskej republiky voči Európskej únii poskytovať spotrebiteľovi zvýšenú ochranu v spotrebiteľských vzťahoch, (pričom potreba skúmania rozhodcovského rozsudku z hľadiska obsiahnutia neprijateľných zmluvných podmienok vyplýva aj z vnútroštátnej právnej úpravy), v rozsudku konštatoval, že posúdenie zákonnosti vedenia exekúcie vyžaduje osobitnú právnu úvahu.

Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 - 4 a § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a neosvedčil právny základ a dôvodnosť uplatneného nároku a to tak ohľadom nároku na náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy.

Rovnako nezodpovedajú obsahu spisu a konkrétnym procesným situáciám v danej veci ani argumenty obsiahnuté v odvolaní, spochybňujúce procesný postup súdu, v dôsledku ktorého malo byť údajne žalobcovi odňaté právo konať pred súdom. Žalobca v odvolaní tvrdí, že napriek tomu, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, súd v rozpore so zákonom konal podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p. v neprítomnosti žalobcu. Súd podľa tvrdenia žalobcu ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Z obsahu spisu je zrejmé, že súd nariadil termín pojednávania na deň 30. 06. 2014 o 13.45 hod. (ktoré bolo zrušené a bol určený nový termín pojednávania na 14. 07. 2014), pričom predvolanie naň bolo riadne doručené obom účastníkom konania. Svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil podaním súdu doručeným dňa 14. 07. 2014 žalovaný, pričom nežiadal odročiť pojednávanie z dôvodu svojej neprítomnosti. Žalobca adresoval súdu procesné podanie - Návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu datované dňa 11. 07. 2014, v ktorom súčasne žiadal prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia

Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu. V obsahu zápisnice o pojednávaní je zachytené, že súd vyhlásil uznesenie, ktorým žiadosti o zrušenie nariadeného pojednávania nevyhovel a rozhodol uznesením aj o zamietnutí návrhu žalobcu o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR, pričom v písomne vyhotovenom uznesení č. k. 6C/350/2012-53 zo dňa 14. 07. 2014 súd podrobnejšie uviedol dôvody, pre ktoré nevyhovel návrhu na prerušenie konania a v nadväznosti na to nevyhovel ani návrhu na zrušenie pojednávania, ktoré považoval za nedôvodné. Boli splnené všetky zákonné predpoklady pre postup súdu v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O. s. p. Odňatím možnosti konať pred súdom podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci, postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred súdom konať a v konaní uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Súd preto nepostupoval svojvoľne, procesný postup súdu v súlade s ustanoveniami procesnej normy nemožno považovať za odopretie ústavného práva účastníkovi konania na spravodlivý súdny proces a popretie ústavou garantovaného práva každého na verejné prerokovanie veci pred všeobecným nezávislým súdom.

Nezodpovedá obsahu spisu ani argument žalobcu, že súd mal vyvodiť adekvátne procesné následky zo skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril, respektíve nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O. s. p., a preto mal súd rozhodnúť o žalobe rozsudkom pre zmeškanie podľa ustanovenia § 153b O. s. p.. Tento argument žalobcu je zmatečný, nakoľko po tom, čo súd doručil žalovanej návrh spolu s prílohami, žalovaná zaslala súdu rozsiahle procesné stanovisko k žalobe a k uplatnenému nároku (č. l. 25-30 spisu).

V danom štádiu konania sú už neopodstatnené aj úvahy žalobcu o nedostatku nestrannosti a nezaujatosti zákonného sudcu, a to s poukazom na právoplatné uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14NcC/196/2012-11 zo dňa 10. 10. 2012, ktorého obsah je žalobca povinný rešpektovať.

Odvolací súd potom na základe uvedeného, po oboznámení sa s dôvodmi odvolania a s poukazom na dôvody a právne úvahy obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu rozsudok podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 O. s. p. a žalovanej, ako v odvolacom konaní úspešnému účastníkovi náhradu trov druhostupňového konania nepriznal, nakoľko táto účastníčka si trovy odvolacieho konania v súlade s ustanovením § 151 ods. 1 O. s. p. nevyčísliła ani ich nežiadala priznať a odvolací súd tak má za to, že si trovy odvolacieho konania neuplatňuje.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.